

Martina, aby dne 29. prosince 1924 tamže službu nastoupil. Svoji domácnost pak přestěhoval dne 1. března 1925 a předložil účet stěhovacích výloh, který upraven byl výměrem žal. úřadu ze 6. června 1925 v ten způsob, že st-li bylo odepřeno hraditi mimo jiné zpropitné za donešení zavazadel na nádraží a za donešení na váhu v Košicích a ke kočáru v Turč. Sv. Martině. — — — — —

Proti tomu podal st-l námitky, ve kterých dovozoval, že — — — zpropitné náleží k stěhovacím výlohám. — — —

Nař. rozhodnutím byly námitky jako bezdůvodné zamítnuty, poněvadž zpropitné za donešení zavazadel na nádraží v Košicích na váhu a ke kočáru v Turč. Sv. Martině bylo škrtnuto ve smyslu výn. mín. fin. z 2. srpna 1919 č. 14.289 pres. — — — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — — — —

St-lův nárok na náhradu zpropitného za donešení zavazadel na nádraží a na váhu a z nádraží ke kočáru, není odůvodněn. Podle ustanovení zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. z 27. července 1920 se ovšem praví, že do stěhovacích výloh se zahrnuje i zpropitné ve výši v místě obvyklé. Leč oběžník mín. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289 výlohy tohoto druhu, totiž zpropitné za doručení ručních zavazadel ze stěhovacích výloh vylučuje. Tento oběžník byl pak publikován ministrem pro Slov. v Úradných Novinách v č. 26 z 10. srpna 1920 a nutno jej tudíž pokládati za platnou normu o této otázce. Odepřel-li tedy žal. úřad na základě tohoto oběžníku náhradu zpropitného st-lem účtovaného, neporušil zákon. (Srovnej nál. Boh. 4477/25 adm.) — — —

Č. 6231.

Administrativní řízení: Úřad je oprávněn a povinen rozhodovati o určitém nároku jen tehdy, jestliže rozhodování o tomto nároku bylo pozitivní normou do příslušnosti jeho příkazáno.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 489).

Věc: Adolf Sch. v T. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu válečných škod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním de pres. 22. srpna 1925, řízeným na mín. pro Slov., domáhal se st-l náhrady škody v částce 27.876 Kč, kterou utrpěl tím, že dne 8. června 1919 příslušníci pěšího pluku č. 54 vyrabovali st-lův byt a obchod. Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že žádost st-lovu o náhradu za vál. škodu, vzešlou za bolševického vpádu na Slov., odmítá z nepříslušnosti, neboť není zákonného předpisu, který by žal. úřadu ukládal povinnost rozhodovati o nároku v žádosti uplatněném.

Stížnosti uplatňuje, že žal. úřad byl povinen o st-lově žádosti meritorně rozhodovati, poněvadž v jiných obdobných případech skutečně věcně rozhodoval, takže opačné nazírání žal. úřadu jeví se nekonsekventním.

Nss o stížnosti uvážil takto:

Příslušnost, jakožto právo a na druhé straně i povinnost správního úřadu rozhodovati věcně o nárocích in iudicium jeho vznesených, zakládá se vždy na pozitivní právní normě, jež rozhodování o určitých nárocích nebo právních poměrech do působnosti úřadu přikazuje. Dle toho možno o příslušnosti a tudíž i o povinnosti správního úřadu, rozhodovati věcně o konkrétním nároku před něj vzneseném, mluvíti pouze tenkrát, jestliže pozitivní právní normou rozhodování o tomto nároku bylo do působnosti dovolaného úřadu správního přikázáno.

V daném případě odmítl žal. úřad projednati věcně nárok st-lův na náhradu škody, vycházející z právního názoru, že není právní normy, jež by příslušnost jeho k rozhodování o tomto nároku zakládala. Proti tomuto názoru žal. úřadu nedovolává se stížnost žádně pozitivní normy, neuvádějíc, kterým právním předpisem byla založena příslušnost a tedy i povinnost žal. úřadu rozhodovati věcně o uplatňovaném nároku, a normy takové ani nss neshledal.

Není-li však normy takové, nemůže skutečnost, že správní úřad v jiném případě o určitém nároku věcný výrok vydal, býti podkladem, na němž by příslušnost tohoto úřadu k věcnému rozhodování o dalších nárocích téhož druhu mohla býti konstruována, a nemůže tedy býti ani důvodem, pro nějž by odepření úřadu o nárocích těchto věcně rozhodovati mohlo býti označeno za nezákonné.

Č. 6232.

Policejní právo trestní (Slovensko): Na to, aby policejní úřad trestní ve smyslu § 21 zák. čl. XL : 1879 uznal na pokutu místo na trest uzamčení, nemá strana právního nároku, ani když podmínky v § 21 uvedené jsou splněny.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 490).

V ě c: Josef K. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Sníně z 8. listopadu 1924 byli Štefan P., Kazimír P. a st-l uznáni vinnými přestupkem § 75 zák. čl. XL:1879, kterého se dopustili tím, že dne 7. července 1924 veřejně se rvali na nádraží ve S., a odsouzeni každý k trestu uzamčení v trvání dvou dnů a peněžité pokutě v částce 50 Kč. Za polehčující okolnost vzat byl u všech obžalovaných beztrestný život, nízký stupeň vzdělanosti a přiznání, za přitěžující pak okolnost, že ani na vyzvání železničních zaměstnanců nezanechali rvačky.

V odvolání z tohoto rozsudku uplatňoval st-l, že se zřetelem k polehčujícím okolnostem, jež uznány byly již rozsudkem I. instance, a k další polehčující okolnosti, totiž že čin byl spáchán v opilosti, mělo býti použito při výměře trestu § 21 cit. zák. článku XL:1879, a trest uzamčení změněn v peněžitou pokutu.

Rozsudkem župního úřadu v Košicích ze 13. března 1925 byl rozsudek I. instance z důvodů v něm obsažených potvrzen a odvolání st-lovo zamítnuto, neboť spáchání přestupku jest dokázáno a polehču-